

Glass-Steagall er det første, uomgængelige skridt i den transatlantiske verdens økonomiske genrejsning

Men, som hr. LaRouche har understreget, især i de seneste par år, så er Glass-Steagall det nødvendige, absolut uundværlige første skridt: Den udsletter kasinoerne. Den udsletter gearede derivatkontrakter til anslået 2 billiarder (2, med femten nuller!) dollars, der som en cancer rider på toppen af verdens banksystem og på toppen af verdens reelle, fysiske økonomi.

*Men, Glass-Steagall som sådan genstarter ikke realøkonomien. Den skaber ikke som sådan jobs. Det er her, man behøver de andre elementer af disse **fire kardinallove**: Man må skabe en statslig bankmekanisme, gennem hvilken man, som Hamilton gjorde det, som Lincoln gjorde det med 'greenback'-dollaren, udsteder kredit til realøkonomien til den form for projekter, der genopbygger vores infrastruktur, og som vil skabe meningsfulde og produktive jobs i sektorerne for varefremstilling og landbrugsprodukter.*

Uddrag af 'Fireside Chat' (28. juli) med Jeffrey Steinberg:

Spørgsmål 3: Jeg undrer på, hvem, der skal køre dette nye system, for jeg tror ikke, nogen af vore to kandidater ønsker at køre det. Og vi kan med garanti ikke få nogen hjælp fra Kongressen, så hvem skal gøre alt dette?

Jeffrey Steinberg: Vi har et lederskab, der er i færd med at vokse frem i andre dele af verden, i Kina, i Rusland, i

Indien; vi har den japanske regering, der nu ser hen til at komme på linje med en hel ny række af arrangementer, som er ved at blive den dominerende faktor i store dele af Eurasien. Kinas politik for 'Ét bælte, én vej' er ikke en eller anden abstrakt idé. Der er jernbaneforbindelser, der allerede er fuldt ud operationelle, og som løber fra dele af Kina og til havne i Tyskland og Frankrig. Grækenlands Piræushavn, nær Athen, er ved at blive opbygget som et hovednav for handel mellem Asien og Sydøsteuropa, og som når hele vejen til Donau-flodbækkenet.

Forslag er blevet diskuteret på konferencer i Moskva, med deltagelse af nogle ledende amerikanske personer, inklusive vore egne repræsentanter, og som opfordrer til en forlængelse af den Eurasiske Landbro ind i den vestlige verdensdel gennem konstruktion af bro og tunnel over Beringstrædet, og med opkobling til jernbanelinjer og vandsystemer, der løber fra Alaska og Canada, ned ad hele USA's vestlige rygrad.

Der er således grundlæggende set en opfattelse af, at disse ideer findes, og det vil ikke nødvendigvis komme fra oven og ned, fra de såkaldte 'præsidentkandidater'; men det vil komme fra den kendsgerning, at der er meget begrænsede muligheder for en politik, og at det amerikanske folk kræver forandringer. Og jeg siger jer, at vi befinder os på et tidspunkt, hvor ideernes magt er meget, meget betydelig, og meget magtfuld. Hvordan kan det være, at begge partier har Glass-Steagall på deres valgplatforme? Fordi der har været en politisk kamp, en mobilisering, som denne politiske bevægelse i årtier har anført i dette land, og fordi det har været et element i hr. LaRouches revision af hele USA's finansielle og økonomiske system. Da disse dokumenter blev inkluderet i begge partier, altså genindførelsen af Glass-Steagall, så var der ingen tvivl i mange af de førende kongresmedlemmers sind, mange folk i begge politiske partier, om, at det var et resultat af vores arbejde. Det væltede ind med enestående lykønskninger til os; og lykønskningerne væltede endnu mere

ind, da de 28 sider fra den oprindelige Fælles Kongresundersøgelses-rapport af begivenhederne den 11. september, 2001, blev frigivet og offentliggjort den 15. juli. Der var ingen, der var i tvivl!

Så jeg mener altså, at vi må have en totalt anden tilgang til dette spørgsmål: Snarere end at se hen til andre, om hvem vi ved, at de ikke er kvalificeret til at give os et lederskab, så lad os overveje de midler, ved hvilke vi kan tage lederskabsansvar og virkelig følge det helt frem til det punkt, hvor vi fremtvinger disse forandringer i politikken. Der er nu mange mennesker, som indser, at de må tænke over en helt anden økonomisk model for USA, for vi har nu sådan omtrent nået bunden af spanden mht. realøkonomien, og mange mennesker, der for blot nogle få uger siden var afvisende, higer nu efter diskussioner med os om, hvordan den proces skal være, hvorigennem vi kan genskabe et statsligt banksystem (hermed menes et banksystem, der styres af USA's regeringsinstitutioner, og som har USA's udvikling, og ikke enkeltpersoners berigelse på samfundets bekostning, til opgave, -red.), som har været hjørnestenen i alle store præsidenters succesfulde politik, i dette lands historie – fra George Washington, hvis finansminister var Alexander Hamilton; til John Quincy Adams; til Abraham Lincoln med sin politik for 'greenback'-dollaren; til Franklin Roosevelt med Reconstruction Finance Corporation (svarer til Kreditanstalt for Genopbygning, -red.). Dette er en politik, vi har forstand på!

Det rette svar på dit spørgsmål er derfor, at vi befinder os i en position, hvor vi kan tilvejebringe et sådant lederskab, og det er allerede en fastslået kendsgerning. Det er ikke noget, vi siger for at prale, eller som er en misrepræsentation. Se ikke hen til de personer, som du ser på CNN eller Fox, for at tilvejebringe lederskab, når alle og enhver ved, at de ikke har nogen lederskabsegenskaber. Vi kan gennemtvunge disse spørgsmål om den rette politik; i et valgår responderer folk

til vælgernes krav på en måde, der ellers ikke har sin lige. Der ville ikke have været nogen Glass/Steagall-plattform i begge partier, havde det ikke været for vores arbejde. Vi ville, uden vores indgriben, stadig gå rundt og beklage os over, at de 28 sider, der grundlæggende set anklager saudierne, og gennem forlængelse, Bush og Cheney, for 11. september, ikke var blevet offentliggjort. De er nu offentliggjort, takket være vores indsats. Ellers ville det ikke være sket.

Under andre omstændigheder kunne jeg bruge timer på at gennemgå i detaljer, præcis hvordan, det skete. Men pointen er, at det skete, fordi vi tog ansvaret for at gennemtvinge en forandring i tankegangen, og for at udvikle den form for politik, der vil virke. Og lige nu står vi et sted, hvor forhindringerne til at gennemtvinge denne politiks vedtagelse, er stærkt begrænsede.

Tænk over udsigten til, at du kunne vågne i morgen, eller i næste uge, eller på et hvilket som helst tidspunkt fra nu af og til valget i november, og finde ud af, at der er et finansielt sammenbrud i gang, som er mange gange mere alvorligt og udbredt end sammenbruddet i september 2008. Og denne gang er folk ikke til sinds ganske enkelt at lægge sig ned og acceptere en bail-out eller en bail-in, hvor deres egne opsparinger (pensioner, bankindsud osv.), eller hvad der måtte være tilbage af dem, plyndres.

Så vi må være parat til at tage den form for lederskab, som andre ikke vil tilvejebringe, især ikke de andre, som vi allerede ved, er afgrundsdybe fiaskoer, fordi de har fået chancen for at lede, og de har ledt os til dette totale krisepunkt.

Spørgsmål 4: God aften, jeg er J fra Fredericksburg, Virginia. Jeg ville stille tre spørgsmål, men eftersom tid betyder alt, vil jeg stille ét spørgsmål i aften. Og, mht. Glass/Steagall-loven, så er begge partiers platform Glass-Steagall; men når

man læser erklæringerne fra f.eks. Bernie Sanders og det Demokratiske Parti, så refererer de til »det 21. århundredes Glass/Steagall-lov«. Mit spørgsmål lyder, hvilken type Glass-Steagall vil det blive?

Jeff Steinberg: Den særlige formulering refererer til et lovforslag, der blev fremstillet i både Senatet og Repræsentanternes Hus. Det er det navn, som blev givet til det lovforslag, som blev fremstillet af Elizabeth Warren, Maria Cantwell, John McCain og Angus King fra New England. Og vi læste dette lovforslag meget omhyggeligt: Det afviger ikke på mindste måde fra den oprindelige Glass/Steagall-lov. Dette er ikke lovforslag, der kræver et helt hold jurister for at granske og regne ud, hvad de siger. Den oprindelige Glass/Steagall-lov var på 37 sider med tre spalter. Og disse lovforslag til genindførelse af Glass-Steagall er endnu kortere. Der er fremstillet to lovforslag i Huset og ét i Senatet.

Grundlæggende set, så gør loven det, at den bryder bankerne op, den adskiller fuldstændigt kommercielle bankaktiviteter (dvs. almindelige bankindsud, långivning til lokale aktiviteter o. lign., -red.) fra investeringsbankaktiviteter, hedgefonds, forsikringsaktiviteter. Og hvad loven med størst tydelighed ville betyde, er, at der ikke kommer flere statslige bankredninger til de kriminelle hasardspils- og spekulationsaktiviteter, som disse finansinstitutioner er engageret i. Det, som bliver tilbage, vil være udrensede, men underkapitaliserede, kommercielle bankoperationer, og på den anden side, investeringsbanker og forsikringsoperationer, der næsten omgående vil nedsmelte. I selv samme sekund, der ikke længere forefindes nogen lovlig udsigt til at blive 'reddet' ved hjælp af skatteborgerpenge, og det ud over skalaen fra 2008, vil historiens hurtigste og største *margin calls* komme (hvor kreditor kan forlange en omgående merindbetaling som sikkerhed for det nu usikre lån, -red.). Og alle disse ting vil ganske enkelt nedsmelte.

Og hr. LaRouches holdning til det, er »godt, de skred; vi har ikke brug for dem!« Vi behøver en statslig kreditpolitik; vi behøver kommercielle banker som de instrumenter, gennem hvilke man udbetaler kredit til realøkonomien, til investeringer i infrastruktur, til research og udvikling, til jobskabelse, og til alle ting, der knytter sig til arbejdskraftens produktive evne i en *virkelig økonomi* (realøkonomi).

Og det andet; alle de der hasardspilsoperationer er totalt unødvendige. Så vi har altså disse lovforslag, det 21. århundredes Glass-Steagall, og de forsøger grundlæggende set at sige, »man må gøre det udtrykkeligt, at der ikke mere kan komme bailouts af derivater og sådanne ting.« Det er, hvad vi har med at gøre.

Vi skabte momentum for dette spørgsmål. Igen, jeg kan ikke gennemgå det hele her; men jeg kender personligt bogstavelig talt hver eneste begivenhed, hvor kongresmedlemmer enten fremstillede disse lovforslag, eller også skrev under på dem, og det var, ved *hver eneste begivenhed*, uden undtagelse, en refleksion af det arbejde, vi har gjort. I hele landet står Manhattan-projektet som et flagskib for denne indsats, fordi Manhattan, New York City, er et verdenscenter, og den indvirkning af det, vi har gjort, og som udstråler til hele landet, efterhånden som det har indvirkning i New York, i Washington, har skabt en situation, som ellers ikke ville have eksisteret.

Så de Glass/Steagall-lovforslag er fine, som de er. Men, som hr. LaRouche har understreget, især i de seneste par år, så er Glass-Steagall det nødvendige, absolut uundværlige første skridt: Den udsletter kasinoerne. Den udsletter gearede derivatkontrakter til anslået 2 billiarder (2, med femten nuller!) dollars, der som en cancer rider på toppen af verdens banksystem og på toppen af verdens reelle, fysiske økonomi.

Men, Glass-Steagall som sådan genstarter ikke realøkonomien. Den skaber ikke som sådan jobs. Det er her, man behøver de

andre elementer af disse **fire kardinallove**: Man må skabe en statslig bankmekanisme, gennem hvilken man, som Hamilton gjorde det, som Lincoln gjorde det med 'greenback'-dollaren, udsteder kredit til realøkonomien til den form for projekter, der genopbygger vores infrastruktur, og som vil skabe meningsfulde og produktive jobs i sektorerne for varefremstilling og landbrugsprodukter.

Vi har det værste infrastrukturunderskud i noget land i den avancerede sektor. Vi har ingen højhastighedsjernbaner: Der er bogstavelig talt nul miles med højhastighedsjernbaner i USA. Der skal angiveligt være en Acela-linje, der løber mellem Washington og New York City, og som skal forestille at være et højhastighedstog, men det kan ikke køre med høj hastighed, fordi man ikke engang har vedligeholdt sporene, så man kan køre i høj hastighed. Husk den togulykke, der fandt sted lige uden for Philadelphia, da et af disse tog forsøgte at køre tilnærmelsesvist stærkt.

I Kina er der 18.000 km med højhastighedsjernbaner, og kineserne har planlagt, at der om få år skal være 30.000 km. Jeg har kørt med et af disse højhastighedstog fra Shanghai til Nanjing; det svarer til lidt længere end afstanden mellem Washington og New York. Og i Kina, med eksprestoget, hvor billetten på første klasse kostede omkring 25 dollars, tog det 55 minutter; toget kørte med over 300 km/t, gennemsnitligt, og der findes intet blot tilnærmelsesvis lig dette nogen steder i hele USA. Vi er i en situation, hvor vores fysiske økonomi er forfalden og kun bliver værre, og vi har virkelig brug for denne form for gennemgribende udbedring.

Så uanset, hvilke snurrefinurlige titler, folk ønsker at give det, så betyder Glass-Steagall kun ét: Bryd de store banker op; udskil de kommercielle bankfunktioner; sørg for, at disse kommercielle banker er sikrede (gennem en statslig indskudsgarantifond), og at de udsteder lån til reel, produktiv aktivitet, der støtter økonomiens produktive evner. Hvis vi gør disse basale ting, vil vi meget, meget hurtigt se,

at økonomien vender, især, fordi vi kan slutte os til andre i hele verden, der allerede følger denne kurs. USA er ikke blot en atlantisk nation; det er også en Stillehavsnation. Og hele det asiatiske Stillehavsområde gennemgår i øjeblikket en videnskabelig, kulturel og økonomisk renæssance. Og vi må sikre, at USA, der faktisk er kildevældet til de fleste af disse ideer, kommer med ind igen.

(Hele 'Fireside Chat' fra 28/7 med Jeffrey Steinberg, med engelsk udskrift, kan høres/læses her: <https://larouchepac.com/20160727/fireside-chat-jeff-steinberg-july-28-2016>)

(Se også LPAC-video: De 7 nødvendige trin, herunder projekter som NAWAPA og en forbindelse over Beringstrædet.)

<https://www.youtube.com/watch?v=7pJLF3UBHHk>